

לגלות קיד גאים גאולין.

שולחן ערוך [או"ת, הלכות פסח, תעמי"א]- מצוה לחזור אחר יין אדום.
הסבר המשנה ברורה [שם, ל"ח]-

דכתיב "אל תרא יין כי יתאדם", אלמא- דהאדמימות מעלה ועווד- זכר לדם שהיה פרעה שוחט ב"י, ובמקומות שמצויין הגנים להעליל עלילות שקרים נמנעים מליקח יין אדום.

<http://www.haaretz.co.il/blogs/sadna/1.4162009>

החזיתות הכלתי צפיות של מלחמת ששת הימים:

היסול קהילת יהודי לוב/ 13.06.2017

מלחמת ששת הימים חשפה את קהילת יהודי לוב לפרעות אלימות שפרצו במפתיע. תוך זמן קצר נאלצו יהודי לוב לעזוב את המדינה, את ביתם ואת כל רכושם... עם הגעת הידיעות הראשונות ללוב על פרוץ המלחמה, ב-5 ביוני, ובאווירת 'שבוע ההזדהות' עם הסוגיה הפלסטינית שהוכרז במדינה (5-12 ביוני), כנופיות של ערבים החלו לרדוף יהודים תוך קריאת סממאות נגד ישראל היהודים והאימפריאליזם. הממשלה הלובית אמנם הכריזה על מצב חירום והטילה עוצר, אך אלה לא מנעו פגיעה ביהודים הן ברכוש (על הכוונת היו בתי כנסת וכן בתים וחנויות בבעלות יהודית וגם איטלקית) והן בנפש. נרצחו 17 יהודים, בהם שתי משפחות שלמות שנרצחו על-ידי קצין לובי: משפחת לוזון (ההורים שלום וזכיה וששת בניהם; בתם שהיתה אז בירח דבש ניצלה) ושכניהם, משפחת ברנס-רקת, משפחת אחותו של סבי (שלושה דורות: הסבתא, אמיליה, שהייתה בת למעלה מ-85 כשנרצחה, בתה וחתנה - פורטונה ואפרים, וילדיהם - רקלה (לינה) ואיזקו). המצב בטרפולי היה כאוסי והיהודים, שכמשך שנים היו חלק בלתי נפרד מהמרקם החברתי במדינה, נאלצו להסתתר... לנוכח הפרעות... הסכימו השלטונות הלוביים לאפשר ליהודים לעזוב את לוב לאיטליה עד להרגעת הרוחות. עד מהרה ההסכמה הפכה לצו, היהודים נאלצו לעזוב את המדינה כפליטים, בתנאים מגבילים (הם הורשו לקחת עימם רק עשרים לירות לוביות לאדם וצויד

"ידיעות אחרונות" יום שישי 16.6.17, "טריפולי של זהב/סיון רהב-מאיר - "עד אז, גרינו יחד, יהודים וערבים... אבל פתאום המצב הפך למסוכן, בבת אחת. אמא שלי, טוני, נקלעה באמצע היום להתקפה אלימה, וגם החנויות והמכוניות שלנו נשרפו. כולם הסתתרו מבוהלים. המשפחות לא ידעו איפה הילדים מתחבאים ואיפה כל אחד נמצא. הקשר נותק... אני זוכר שראיתי את אבא ואמא מסתכלים על הרובע היהודי עולה באש ובוכים. חודש רצוף הסתתרנו, עד שהגיעה הבשורה המפתיעה: הממשלה מרשה לנו לצאת לאיטליה. לא האמנו, השארנו מאחור את הרכוש והבתים, אך הכל. בטיסה לא היה מקום והדיילת אמרה לנו שנטוס בעמידה, אין ברירה.....

ולא זכרתי חתון חפי חורב... מנשאין... לנשואין-

שיר השירים ג/א -...בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לכו.
שמות רבה [נ"ב ה/ה]- "ביום חתונתו"-בסיני. "ביום שמחת לכו"-בירושלים.
ויקרא רבה [כ"י]-"ביום חתונתו"- זה הר סיני, "וביום שמחת לכו" זה אהל מועד.
מסכת תענית דף כו עמוד ב -"ביום חתנתו" - זה מתן תורה.

"משוש דור ודור" [עמ' 88-89]- עם שחרור הכותל המערבי לאחר 'מלחמת ששת הימים' כחודש אייר תשכ"ז, הוחלט בישיבת 'תפארת בחורים' שכראשה עמד הרב יוסף שלום אלישיב זצ"ל, שביום חג השבועות ילכו כולם לתפילת מוסף בסמוך לכותל, ויהי כאשר הגיעו לכותל המערבי, ונעמדו לתפילת לחש של מוסף בסמוך לאבני הכותל, לא הצליח הרב אלישיב לעצור בעד רגשות רוחו ההומה, ומן עיניו הטהורות זלגו פרצי דמעות ללא הרף. לפי עדות בניו, הדבר עשה עליהם רושם כביר, כאשר מעולם לא ראו את אביהם, שליבו כלב ארי בכל מצבי החיים, בהתפרצות רגשות עזה וגלויה מעין זו, כאשר הוא מוחה דמעותיו מעין הפוגות... מנהג זה המשיך עוד עשרות בשנים, עד שנותיו האחרונות של הרב אלישיב, כשמדי שנה בחג מתן תורה, אחר תפילת שחרית, הלל וקריאת התורה בבית הכנסת, היו צועדים כולם לכותל המערבי, להתפלל את תפילת מוסף, ולהתחנן על החזרת סדר העבודה לירושלים כנגד מקום הקודש והמקדש.

רש"י [שמות ל"ד א]- "פסל לך"...משל למלך שהלך למדינת הים, והניח ארוסתו עם השפחות. מתוך קלקול השפחות, יצא עליה שם רע. עמד שושבינה וקרע כתובתה... כן ה"מלך" זה הקדוש ברוך הוא; "השפחות" אלו ערב-רב, וה"שושבין" זה משה, "ארוסתו" של הקדוש ברוך הוא אלו ישראל, לכך נאמר "פסל לך".

בשם הרב סולובייצ'יק [הרב מיכל שורקין, הר"י קדם ב'עמ' ש"ז]- דמכיון שבמתן תורה היה חיתון בין הקב"ה לנכס"י, אי"כ, יש להקב"ה את כל החובות של בעל לאשתו, ותנן בכתובות (מ"ו): "וחייב בזמזונותיה ובפרקונה", דהיינו שהבעל חייב לפדות את אשתו. וא"כ, גם הקב"ה מחוייב לפדות את ישראל מכל צרותם. ובדרך זה יש לבאר את האמור באיכה "היתה גאלמנה", דהנביא תמה; הרי הקב"ה הוא "חי עולמים", ואיפה מצאנו אשה אלמנה כשהבעל חי?...ויודע עוד בזה, דהחופה והנישואין הוא על ידי בני המשכן, שהבימה"ק הוא האפיריון, והחופה ועבודה במקדש בהיכל ובקה"ק הוא מעשה חתון.

¹ ע"פ שמות רבה מ"ג/א.

<https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%94%D7%90%D7%99%D7%A0%D7%98%D7%A8%D7%A0%D7%A6%D7%99%D7%95%D7%A0%D7%9C>

האינטרנציונל... שימשה כהמנון הלאומי של ברית המועצות עד שנת 1944 וכן כהמנון המפלגה הקומוניסטית... בעקבות המלחמה [מלחמת העולם השנייה] והרדיפות, עלה חשש שתיווצר בקרב התנועה ["השומר הצעיר"] רוח של לאומנות, ועל כן צורף "האינטרנציונל" כהמנון השני של התנועה. הוא משמש גם כאחד משלושת המנוני "הנוער העובד והלומד" יחד עם "התקווה" ו"אני מאמין".

קום התנגעה עם חלכה, עם עבדים וקנזי רעב, ... עולם ישן עדי היסוד גתריקה

הקלריקל הקטן / נתן אלתרמן (התפרסם בטורו "הטור השביעי" בעיתון "דבר" קצת אחרי שבועות 30.6.1944)

* קלריקל = אדם השואף להשליט את שלטון הדת) להורים חופשיים – זוג מוכר לי מאד, נולד ילד חמוד, וחפשי בדעו, אך בטרם הילד עמד על רגליו, כבר הרגישה האם והרגיש גם האב, כי בזה התינוק... נשתרשה נטיה חזקה קלריקלית! ערב ערב שאל הוא, אותו קלריקל, מה למטה ומה בשמים מעל, מי מוציא כוכבים להאיר בלילות... וכמו-זה שאלות של אנשי המאה השחורה. אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט קצה, לעמוד איתנים למול כל פרוזוקציה... לא לשווא יום אחד, את הוריו הבוהים, הפיליסטר שאל אם יש אלוקים. נדהמו אב ואם והחלו לחזות: איך הגיע אליו השמועה הזאת? והואב לשיחה משפחתית זה הסעיף, והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבצריף. אך הסב נשבע בדמעות שלישי, שאת זו השמועה לא סיפר הוא לאיש. ובזמן התפילה כה ניהזר הוא כל יום, שנכדו לא ייגש אליו חס ושלום...

ועלתה הצעה אז... להגן על הילד מפני השפעות... לשם כך יש לקום ולהסתיר מפניו, קודם כל אדמה ושמים. אך בזה העולם הסוער וניתן, שום מרכסיסט לא גדל עוד בתוך אינקובטור... קצת עלוב יראה המרכסיסט שיחרוג מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.

לוחמים ותיקים אב, מוכה ומוכה! אל תהיו פחדנים כה מעין-הרע וחופי מזה שכחו השוקלים ודנים, שגם המה היו קלריקלים קסנים, ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם: הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.

במדבר כ"ה/ס"ד - ובאלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן והנהן אשר פקדו את בני ישראל למדבר סיני: **רש"י** [שם] - באלה לא היה איש וגו': אבל על הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים, לפי שהן היו מחבבות את הארץ. האנשים אומרים (במדבר י"ד/ד) : "תנה ראש ונשובה מצרימה", והנשים אומרות (במדבר כ"ד/ד) "תנה לנו אחוזה".

מעשה נורא בקיבוץ שער הגולן עיתון "הצופה", 20.6.44

"ספר תורה ממניין ההורים הוחזר בכוח לטבריה. ההורים מתחננים ומכביטים להתפלל בהסתר מן הילדים, קונו של אנוסים על אדמת ישראל".

"בקיבוץ הנ"ל סודר מניין להתפלל בצוותא בשבתות ובחגים. אמנם חברי הקיבוץ הוא לא רצו כלל בעניין מלכתחילה, באמרו שעניין זה יכול להשפיע חלילה לרע על חינוך ילדיהם. ההורים נסעו לטבריה להביא ספר תורה לבית אחד ההורים, וכולנו נהנינו מההישג הזה שהשגנו כפינה הנידחת. אבל לדאבוננו לא עבר הרבה זמן, והשטן התחיל מחדש לרקד בין החברים ולהסיתם, כי "לא נאה ולא יאה" לקיבוץ ה"שומר הצעיר" שיישמע בקרבם קול תפילה לאלוקים. והחלו להציק להורים להחזיר את התורה למקום שממנו לוקחה, ולא ירעילו את נשמת ילדיהם הקטנים ברעל הדת והקלריקאליזם. ואחרי שההורים ביקשו על נפשם, **בהכביטים להם שישתדלו להתפלל בהסתר** מאת הילדים, כמנהג אבותינו בימים ההם הידועים בהיסטוריה, ודחו את שיבת הספר-תורה מיום ליום – באו פתאום ביום בהיר אחד שני חברים, מראשי הבריונים בקיבוץ, באו-טו-משא, ובכוח הושיבו עליו את הזקן עם התורה בידיו, להחזיר לטבריה אל מקום מנוחתה בקודש".... "מניינים כאלה של הורים בקיבוצים אינם יכולים לחבב את היהדות על נכדיהם מהשומר הצעיר. אדרבא יותר מאשר הם מקרבים עוד יותר מרחיקים. מצאנו דור חדש של נכדים שהם מבלי כל רוח ומבלי כל ידיעה של יהדות. זה מכאיב יותר מאשר כל השערווייה".

בוגרי בתי הספר הדתיים... אינו ממלא תפקידי פיקוד ביחידת שדה, אלא תפקידים הקשורים לחיי הדת. ואין שום ספק שעל כולנו למצוא את הדרך לכך שבוגרי בתי הספר הדתיים ישלכו הלכה למעשה כפיקוד על יחידות שדה לוחמות, על מנת שיתרמו ממטענם הרוחני לא רק בקרב החיילים הדתיים, אלא בקרב כל יחידות השדה של צה"ל... ועדיין לא מצאנו את האפשרות לשלב את כלל בוגרי בתי הספר הדתיים, עם כל מטענם הרוחני, והוא גדול מאוד ועמוק מאוד, בשירות בצה"ל בדרך כזו או אחרת. אם בעבר הייתה ספקנות לגבי היכולת לשלב את חיי המעשה בצבא עם חיי הרוח וחיי הדת - הרי זיכרם של הלוחמים שנפלו במערכות ישראל מוכיח שהשילוב הזה אמנם יכול להימצא... מדוע כל כך חשוב לצה"ל להביא לידי מיצוי מלא ושלם את כל העוצמה הנפשית והרוחנית, הטמונה בנפש הלוחם הדתי? בתקופה רבת תהפוכות ורבת ספקות, כולנו חשים ויודעים שהחייל הדתי מהווה עמוד איתן של אמונה ושל מוטיבציה. לכל אחד מכם ברור ומורגש שמלחמת צה"ל, מלחמת עם ישראל ומלחמת מדינת ישראל הנה מלחמת מצווה. **דרכם** מועברת תחושה זאת לכל צה"ל. העובדה שעבור הלוחם הדתי עם ישראל וארץ ישראל הינם ערך עליון בפני עצמו, היא אשר אינה מותירה כל צל של ספק לגבי זכותנו לחיות בארץ הזאת על פי המסורת שלנו ועל פי ערכי המוסר שלנו, ללא התפלספות יתרה וללא ספקנות מוגזמת וחסרת-טעם. חובת ההשתייכות לעם היהודי ולארץ הזאת מחזקת את הקשר שבין צה"ל ועם ישראל בארץ ישראל ובין העולם היהודי כולו. העוצמה המשותפת של העם היהודי באה לידי ביטוי במעשה המלחמתי, כאשר אנחנו נדרשים לעשותו. במערכת הזאת של אמונה ומוטיבציה עומד החייל הדתי במקום נכבד וראשון, ולכן חשוב לנו שהוא יכנס לשורות בכל היחידות ובכל התפקידים... מחננו חייב להיות קדוש. על מנת שהמחנה יהיה קדוש, צריך להגיע לשילוב מלא של המסוריים הנפשיים והמוסריים הקיימים בתוכנו ובזאת חייבת תרומתו של הלוחם הדתי להיות בשורה הראשונה. אנחנו יודעים, שבקרב הלוחם הדתי נמצא מטענים של מוטיבציה עמוקה, ושל עוצמה רוחנית ישראלית ויהודית, המסוגלים וחייבים להיות המסר לעוצמה הצבאית. עוצמה זאת היא אשר הדריכה את הלוחמים, היא אשר חייבת להדריך את הממשיכים. על בוגריהם של בתי הספר הדתיים מוטלת החובה להפוך את העוצמה המוסרית והאמונה, לתנועה כלל עולמית.